

Ο ΕΞ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΘΑΝΑΤΟΣ.

— Εἶνε ἀνωφελές, μητέρα μου, θέλω νὰ παρευρεθῶ εἰς τὸν χορὸν τῆς κυρίας Ρ*** καὶ αὐριον ἄς ἀποθάνω. Ἡξεύρεις, θέλω νὰ ἦμαι, διότι θὰ ἦνε καὶ ὁ λοχαγὸς Ν*** ὁστις φεύγει αὐριον. Νὰ ἐνδυθῶ ;

— Κάθησε ἡσυχος Καρλόττα μου. Ὁ λην τὴν ἐβδομάδα ἦσα ἀσθενής καὶ ὁ ἱατρὸς λέγει, ὅτι αἰτία εἶνε ἡ ἀγρυπνία.

— ὦ ! ὁ ἱατρὸς δὲν ἠξεύρει τί λέγει.

— Ἐπειτα δὲν βλέπεις τί καιρὸς εἶναι ; βρέχει τρομερὰ καὶ ὁ ἀνεμος αὐξάνει. — Ἐλα νὰ καθήσωμεν ἐδῶ ἄς περάσωμεν ἀπόψε πλησίον τῆς ἐστίας.

— Αὐριον, ἂν θέλῃς, μάλιστα μεθαύριον, ὅταν θέλῃς ἄλλ' ἀπόψε πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς τὴν κυρίαν Ρ*** πηγαίνω νὰ ἐνδυθῶ.

Καὶ παρὰ τὰς συμβουλὰς τῆς μητρὸς, ἡ μονογενὴς θυγάτηρ ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Τὸ ὡρολόγιον ἐσήμεινε τὴν ὀγδόην, ὅταν ἀνεχώρησεν ἦτο δὲ ἐνάτη καὶ ἡ νέα δὲν ἐφάνη. Ἡ μήτηρ, ἥτις ἐκάθητο παρὰ τὴν ἐστίαν ἀναγινώσκουσα ἐν βιβλίον, — παρέρχον, ἐσκέφθη, εἰς τί ἐνασχολεῖται ἡ Καρλόττα τόσον πολὺ ; Ἀλλ' ἔχει δίκαιον νὰ ἦνε φιλάρεσκος ἀπόψε, ἀφοῦ θὰ ἴδῃ τὸν λοχαγόν. — Καὶ ὁ ἀνεμος ἐξακολουθεῖ. Τὸ ὡρολόγιον ἐσήμεινε τὴν ἐνάτην καὶ ἡμίσειαν ἡ Καρλόττα δὲν ἤκούετο. Ἡ κυρία ἐφώνησε τὴν θαλαμηπόλον.

— Βέττη, τί γίνεται ἡ Καρλόττα ;

— Πρὸ ἐνὸς τετάρτου μὲ διέταξε νὰ θερμάνω τὸ σίδηρον, διότι εἶχε κηλίδας τὸ φόρεμά της.

— Κύτταξε νὰ ἴδῃς τί κάμνει καὶ εἰπέ της ὅτι εἶναι ἐνάτη καὶ ἡμίσεια.

Ἡ Βέττη ἐκτύπησε τὴν θύραν τῆς Καρλόττας, ἀλλὰ δὲν ἤκουσε τίποτε, ἐκτύπησε καὶ πάλιν, ἀλλ' ἡ αὐτὴ σιωπὴ ἐπηκολούσε. Θορυβηθεῖσα, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ εἶδε τὴν νέαν καθήμενὴν πλησίον τοῦ κατόπτρου.

— Αἱ ! κυρία, ἐφώνησε πρὸ πέντε λεπτῶν κτυπῶ !

Πλησιαίασα ὁμῶς ὠχρίασε καὶ ἐξέπεμψε γοερὰν φωνήν.

Ἡ κυρία μόλις ἐπρόφθασε ν' ἀναβῇ τὴν κλίμακα καὶ εὔρε τὴν κόρην ἐκπνέουσαν.

Προσεκλήθην καὶ ἦλθον ἀμέσως, διότι ἐκαθήμην πλησίον.

Ἡ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας, ὅπως ἐνόησα, ἐπέφερε τὴν ἐκβασιν τοιαύτης σκηνῆς. Ἡ μήτηρ της εἶχε λειποθυμήσει, γείτονες δὲ, οἵτινες ἔτρεξαν εἰς τὰς φωνὰς της, προσεπάθουν νὰ τὴν περιποιηθῶσιν, ἡ δὲ κόρη ψυχρὰ ὥς ὁ πάγος ἐκάθητο ἀπέναντι τοῦ κατόπτρου, ἔχουσα περὶ διαφόρους δέσμας ἀνθέων καὶ φιάλας πλήρεις ἀρωματικῶν οὐσιῶν τὴν κεφαλὴν ἐστήριζεν ἐπὶ τῆς μιᾶς χειρὸς, ἐνῶ ἐπὶ τῆς ἄλλης ἐκράτει τὸ σίδηρον.

Πλούσια φέλλια ἐπέζον τὴν τακτικὴν ἐξακολουθήσιν τῶν σφυγμῶν της, πολυτελὲς δὲ λευκὸν ἐνδυμα περιέβαλε τὸ σῶμά της. Τὸ πρόσωπον ἦτο εὐχρέστως πῶς ἐστραμμένον πρὸς τὸ κατόπτρον, ὡσεὶ ἦτο εὐχαριστημένη ἐκ τῆς θέσεώς της. Αἱ παρειαί της ἦσαν τόσον ἐρυθραί, ὥστε ἐνόμιζέ τις, ὅτι θὰ ἐκχυθῇ τὸ αἷμα.

Δυστυχῆς Καρλόττα ! εἰς μάτην προσεπάθησα νὰ ἐξαγάγω ὀλίγας βανίδας αἵματος. Κατήλθεν εἰς τὸν τάφον φέρουσα τὰ ἐνδύματα τοῦ χοροῦ. ὦ ! ποτὲ δὲν πιστεύω νὰ ἐπαρουσιάσθῃ ἐναργέστερον παράδειγμα τῆς μηδαμινότητος τοῦ κόσμου.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ).

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΥΠΟ ΤΙΤΟΥ.

Ὁ λιμὸς ἐν τῇ πόλει ὁσημέραι ἐπεξετείνεται. Ἐλαχίστη θεὰ τροφῆς ἐν τινὶ οἰκίᾳ

ἐγένετο αἰτία ῥήξεως, ἐν ᾗ καὶ αὐτὰ τὰ προσφιλέστερα ὄντα ἤρχοντο εἰς χεῖρας. Οἱ κλέπται ἔτρεχον ὡς λυσσῶντες κύνες μεστόμα κεχηνός. Ἐκρουον τὰς θύρας καὶ εἰσήρχοντο εἰς τὰς αὐτὰς οἰκίας δις ἢ τρίς ἀνὰ πᾶσαν ὥραν. Τὰ πάντα κατεδίβρωσκον, καὶ αὐτὰ ἔτι ἄπερ οὐδὲ διὰ τὰ ῥυπαρώτερα ζῶα θὰ ἦσαν χρήσιμα. Οὔτε τῶν ζωστήρων, οὔτε τῶν ἱμάντων τῶν σανδαλίων τῶν, οὔτε τῶν δερμάτων τῶν ὑποδημάτων τῶν ἐφείδοντο. Ἐτρωγον λείψανα παλαιοῦ χόρτου, συλλέγοντες καὶ αὐτὰ τὰ ἐλάχιστα τεμάχια, ὧν μεγάλη ποσότης ἐπωλεῖτο ζυγίζουσα τέσσαρας δραχμάς ἀττικάς· ἰσχυρὰ δὲ ἡ δραχμὴ μὲ ὀκτὼ περίπου σολιδία, κατὰ τὸ ἡμέτερον νομισματολογικὸν σύστημα. Γυνή τις ὀνόματι Μαρία, θυγάτηρ τοῦ Ἐλεαζάρου, ἐκεῖθεν τοῦ Ἰορδάνου, ἐπίσημος διὰ τε τὰ πλούτη τῆς καὶ τὴν καταγωγὴν τῆς, εὐρέθη ὡς καὶ ἄλλαι κλεισμέναι ἐντὸς τῆς πόλεως. Οἱ στασιασταὶ τῆς ἀφῆρσαν πᾶν ὅ,τι ἔφερε, καὶ τέλος τὰ ἐπιλοιπα κειμήλια αὐτῆς, καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ἡμερήσιον τροφήν. Περιώδυνος αὕτη τοὺς ὕβριζε καὶ τοὺς κατηράτο, καταβάλλουσα πᾶσαν προσπάθειαν, ὥπως ἐξαναγκάσῃ αὐτοὺς νὰ τὴν φονεύσωσι. Τέλος, πιεζομένη ὑπὸ τῆς πείνης καὶ τῆς ἀπελπισίας, ἔλαβε τὸ τέκνον τῆς, τὸ ὁποῖον ἔθρεψε διὰ τοῦ γάλακτός τῆς, καὶ, παρατηροῦσα αὐτὸ μὲ ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς, εἶπεν. «Δύστηνον τέκνον, διὰ τί νὰ σὲ φυλάττω; Διὰ νὰ ἀποθάνῃς ἐκ τῆς πείνης, ἢ διὰ νὰ γίνῃς δούλος Ῥωμαίων, ἢ διὰ νὰ περιέλθῃς εἰς τὰς χεῖρας τῶν στασιαστῶν τούτων, ἔτι χειροτέρων;» Τὸ σφάζει, τὸ ψήνει, τρώγει τὸ ἥμισυ, καὶ φυλάττει τὸ ὑπόλοιπον. Παρευθὺς οἱ στασιασταὶ ἔδραμον, ἐλκυόμενοι ἐκ τῆς ὁσμῆς τοῦ κρέατος, καὶ ξιφουλκοῦντες, ἠπειλοῦν τὴν γυναῖκα ὅτι θὰ τὴν φονεύσωσι παραχρῆμα, εἰ μὴ δὲν τοῖς τὸ ἐδείκνυε. «Ἐφύλαξα καὶ δι' ὑμᾶς ἱκανὸν μέρος ἐξ αὐτοῦ, τοῖς λέγει», καὶ τοῖς ἔδειξε τὸ ὑπόλοιπον τοῦ παιδίου τῆς. Κατελήφθησαν ὑπὸ τρόμου, καὶ ἀτενίζοντες προσεκτικῶς, διετέλουν ἀκίνητοι καὶ ἐκτὸς ἑαυτῶν.

Αὕτη δὲ ἐξηκολούθησεν. «Εἶναι τὸ τέκνον μου, ὅπερ ἐγὼ αὐτὴ ἐφόνευσα, δύνασθε κάλλιστα νὰ φάγητε κατόπιν ἐμοῦ. Δὲν εἶ-

σθε ἀσθενέστεροι γυναῖκες, οὔτε τρυφερώτεροι μητρός.» Ἐξῆλθον τῆς οἰκίας τρέμοντες, ταχέως δὲ ἀνὰ πᾶσαν τὴν πόλιν διασπάρη ἡ περὶ τοῦ ἀνοσιουργήματος τούτου φήμη. Ἐκαστος ἔφριττεν ὥσεί ἦτο αὐτὸς οὗτος τοῦ ἐγκλήματος ὁ αὐτουργός, ἐμακάριζε δὲ τοὺς ἀποθνήσκοντας πρὶν ἢ γίνωσι μάρτυρες συμφορᾶς τοιαύτης. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐδυσκολεύθησαν νὰ πιστεύσωσι τὸ γεγονὸς τοῦτο· τινὲς ἐξ αὐτῶν ὤκτειραν τὴν γυναῖκα, ἀλλ' οἱ πλείστοι εἰργάσθησαν ἔτι μᾶλλον κατὰ τοῦ ἀτυχοῦς ἐκείνου ἔθνους. Ὁ Τίτος διεμαρτυρήθη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅτι αὐτοὶ ἐγένοντο αἰτίαι τοῦ πολέμου τούτου, ἀρνηθέντες τὸν ἄρτον καὶ τὴν φιλίαν, ἣν τοῖς προσήνεγκεν. Οὕτως ἐπληρώθη ἡ ἀπειλή, ἣν ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Μωϋσέως εἶχε κάμει εἰς τὸν λαόν τοῦ ἐν γένει, καὶ ἡ ἐδαιτέρα προφητεία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὰς γυναῖκας τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ὁ Τίτος καὶ οἱ ἀρχηγοὶ αὐτοῦ ἤθελον νὰ διαφυλάξωσι τὸν ναόν, ἀλλὰ τὴν δεκάτην Αὐγούστου οἱ Ἰουδαῖοι, οἱ φρουροῦντες αὐτόν, ἐφορμήσαντες κατὰ τῶν Ῥωμαίων, οἵτινες εἰργάζοντο διαταγῇ τοῦ Τίτου, ὅπως σβύσωσι τὸ πῦρ τοῦ δευτέρου περιβόλου, κατεδιώχθησαν μέχρι τοῦ ναοῦ. Τότε στρατιώτης τις Ῥωμαῖος, χωρὶς νὰ προσμένη διαταγὰς, ἀλλὰ ἀγόμενος ὑπὸ ὑπερφυσικῆς ὁρμῆς καὶ κόπου, ἔλαβε δαυλὸν ἀνημμένον, καὶ ὑποβασταζόμενος ὑπὸ ἐτέρου στρατιώτου, ἐρρίψεν αὐτόν ἐπὶ μιᾶς τῶν ἐπιχρύσων θυρίδων τῶν θόλων, οἵτινες συνείχοντο μετὰ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τοῦ ναοῦ. Τὸ πῦρ ἐν ἀκαρεῖ διεδόθη. Ὁ Τίτος ἔδραμεν ἐκεῖ, ἀλλὰ τοιοῦτος ἦτο θόρυβος, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιβάλλῃ ὑπακοήν. Τὸ πῦρ εἰσδύσαν ἐντὸς τοῦ ναοῦ, ἐντελῶς αὐτόν ἀπετέφρωσε, μὲ ὅλας τὰς προσπάθειας τοῦ Τίτου ὅπως σβεσθῇ. Οὕτως ἐπληρώθη ἡ προφητεία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰπόντος ὅτι «δὲν θὰ μείνῃ λίθος ἐπὶ λίθου». Ὁ δεύτερος οὗτος ναὸς ἐκάη τὴν αὐτὴν ἡμέραν τοῦ αὐτοῦ μηνός, καθ' ἣν ὁ πρῶτος εἶχε καὶ ὑπὸ τοῦ Ναβουχοδονόσωρος. Πάντες οἱ εὐρεθέντες ἐν τῷ ναῷ ἐφονεύθησαν ἄνευ διακρίσεως ἡλικίας, φύλου, καταστάσεως· τὸ θυσιαστήριον ἦτο περιτοιχισμένον ἐκ σωρῶν πτωμάτων. Τὸ ἔδαφος οὐδόλως ἐφαίνετο το-

σοῦτον ἦτο κεκαλυμμένον ὑπὸ αἵματος καὶ σαρκὸς ἀνθρωπίνης! Δέκα καὶ ἑκατοντακισχίλιοι λέγονται οἱ φονεθέντες Ἰουδαῖοι ἐν τῇ πολιορκίᾳ ταύτῃ, ἐπτὰ δὲ καὶ ἑννεήκοντακισχίλιοι οἱ πωληθέντες, οἵτινες ὁμῶς δυσκόλως ἠγοράζοντο.

Ἐκ τῶν τοῦ Fleury.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΖΕΡΒΟΣ.

Η ΑΝΑΤΟΛΗ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΣΟΥΝΙΟΝ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε φυλλ. ΙΑ΄.)

— Ἀκούσατε, φίλοι, τί λέγει ὁ Πausanias περὶ Σουνίου. «Τῆς Ἠπείρου τῆς Ἑλληνικῆς κατὰ νήσους τὰς Κυκλάδας καὶ πέλαγος τὸ Αἰγαῖον ἄκρα Σούνιον πρόκειται γῆς τῆς Ἀττικῆς καὶ λιμὴν τε παραπλεύσαντι τὴν ἄκραν ἐστὶ, καὶ ναὸς Ἀθηνᾶς Σουκιάδος ἐπὶ κορυφῇ τῆς ἄκρας.»

— Τόσα μόνον ὁ Pausanias, Ἀγγελε, λέγει; τί δυστύχημα νὰ μὴ ἔχωμεν ἄλλας περιγραφὰς τοῦ Σουνίου.

— Ἀληθῶς δυστύχημα, καθόσον ἦτο ἐποχὴ πολλὰ νὰ διδαχθῶμεν.

— Τώρα ἂς παύσουν μέχρις ἐδῶ ἡ γεωγραφία καὶ ἡ ἱστορία· τὸ σπῆλαιόν μας εἶναι ποιητικόν, λέγει ὁ Διονύσιος, ἐπομένως πρέπει νὰ ἀναγνώσωμεν καὶ ποιητὴν τινά· ἐγὼ θὰ σοῦ μεταφράσω ἥδη σειρὰς τινὰς ἐκ τοῦ Ὀσικνοῦ, χάριν ποικιλίας. Ἀκούσατε!..

Ἀλλ' ἡ λεπτὴ φωνὴ τοῦ ποιητοῦ, μολονότι ἡ γλῶσσά του φαίνεται ἔντονος, δὲν μᾶς ἐπιτρέπει ν' ἀκούσωμεν εὐκρινῶς τὴν μετάφρασίν του.

Ἦδη σιγὴ ἐπικρατεῖ παρὰ πᾶσι· σκέπτονται, ἢ θαυμάζουν; ἀπολαμβάνουν ἢ πάσχουν; Μετ' ὀλίγης ὥρας σιωπῆς, τοῖς παρατίθεται τὸ πρόγευμα ὑπὸ τοῦ λεμ-

βούχου, χρὴ μαγείρου ἥδη ἀναλαβόντος· συνίσταται δὲ ἐκ δύο ὀρνίθων πλησίον αὐτῶν ὀψιθέτων, ὀλίγου τυροῦ καὶ τινῶν ἄλλων καρυκευμάτων. Ἐννοεῖται ὅτι τοῦτο δὲν παρέρχεται ἀνευ τῶν λογοπαίγνιων τῶν συνήθων παρὰ τοῖς διασκεδάζουσι νέοις· ὠθησιν εἰς ταῦτα δίδει ὁ Διονύσιος, ὅστις νέος καὶ αὐτὸς ἀγαπᾷ φαίνεται πολὺ τοὺς νέους, μεθ' ὧν ἐν εὐθυμίᾳ διατελῶν οἰστρολατεῖται.

Ἦδη καὶ οἱ τρεῖς ἀναγινώσκουσιν ἕκαστος ἰδίᾳ· ὁ δὲ ναύτης καταγίνεται εἰς τὰ περὶ τὴν λέμβον, διότι εἶναι μεσημβρία, καὶ ἤρξατο ὁ ἐμβάτης, ὁ οὐριος δι' αὐτοὺς ἄνεμος, ὅστις θὰ τοὺς ἐπαναφέρῃ εἰς Πειραιᾶ.

Ἰδοὺ ἀνεγείρονται καὶ οἱ τρεῖς προσκαλούμενοι ὑπὸ τοῦ ναύτου· ἀλλὰ πρὶν νὰ καταβῶσιν ἔχωσι νὰ ἐκπληρώσωσιν ἔργον τι, φαίνεται, διότι διευθύνονται πρὸς τὸν ναόν· ἕκαστος κατέλαβε στήλην τινὰ, ἐφ' ἧς προσεύχεται ἰσως· ὅχι, ἀσπάζεται ταύτην, τὴν ἀποχαιρετᾷ· ὅχι, ἐχάραξαν τὰ ὀνόματά των... Κατέρχονται ἥδη, ἀλλ' ὥσεί ἐγκατέλιπόν τι ἐκεῖ, στρέφεται ἕκαστος κατὰ σειρὰν καὶ ῥίπτει τελευταῖον βλέμμα, βλέμμα ἀποχαιρετισμοῦ πρὸς τοὺς ἀψύχους λίθους, τοὺς ἀνακαλοῦντας εἰς πάντα τὴν γενεάν ἐκείνην τῶν γιγάντων, τῶν τοιαῦτα διαπραξάντων.

Εἰσῆλθον εἰς τὴν λέμβον, ἥτις ἤρατο τὰ ἀπόγεια καὶ διὰ κωπηλασίας ἠνοίχθη πρὸς τὴν θάλασσαν. Εἶναι δύσθυμοι καὶ οἱ τρεῖς! Διατί;

Σκέπτονται. Τί; Τὴν πατρίδα. Παραβάλλουσι καθ' ἑαυτοὺς τὴν σημερινὴν Ἑλλάδα πρὸς τὴν ἀρχαίαν. Ἀναλογίζονται τὰ δεινὰ τῶν πατέρων των καὶ τὴν καχεξίαν τὴν κοινωνικὴν, τὴν καλαβοῦσαν σήμερον πάσας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας.

— Δός μοι τὴν συρτὴν, βαρκάρη! ἀναφωνεῖ ὁ Διονύσιος· θὰ ψαρεύσω· ὅταν δύναμαι ν' ἀπολαύσω ἡδονῆς τινος, δὲν τὴν ἀποφεύγω· θὰ διασκεδάσω!

— Διασκεδάσον, Διονύσιε! ἄλλως τε ἀλείψων δὲν θὰ δύνασαι καὶ νὰ μὴ ὁμιλῇς, λέγει ὁ Ἀγγελος.

— Ὅχι βεβαίως, θὰ ὁμιλῶ καὶ μετὰ περισσοτέρας εὐχαριστήσεως.